అమ్మా నాన్నలు

-సాహితి

అమ్మా!

నాన్న యాక్సిడెంట్‌లో చనిపోయారు. పిన్ని తమ్ముణ్ణీ చెల్లినీ తీసుకుని వాళ్ళూరు వెళ్ళిపోతుందట. నన్నెవరూ ఎక్కడికీ తీసికెళ్తామనడంలేదు. నేనిప్పుడేం చెయ్యాలి? ఎక్కడికెళ్ళాలి?

ప్రియ

ఉత్తరం చదవటం ముగించి భార్య మొహంలోకి చూశాడు భార్గవ. మబ్బు పట్టిన ఆకాశంలా ఉంది. ఏడ్చేడ్చి ఎర్రగా మంకెనపూలల్లా తయారయ్యాయి కళ్ళు. ఇంకా దుఃఖాన్ని ఉగ్గబట్టుకుంటున్నట్టే ఉంది.

మధ్యాహ్నం ఏదో అవసరమై ఆమె ఆఫీసుకి ఫోన్ చేశాడు. హాఫ్‌డే లీవుపెట్టి ఇంటికి వెళ్ళిపోయిందని రిప్లై వచ్చింది. ఇదన్నమాట సంగతి! అతని భృకుటి ముడిపడింది.

హేమంత డైవోర్సీ. చచ్చిపోయింది ఆమె మొదటి భర్త. ఉత్తరం అతని కూతుర్నించీ. తెగిపోయిన ఆ బంధాన్ని గురించి ఆమె ఏడవటం అతనికే మాత్రం నచ్చలేదు. అసహ్యంగా అనిపించింది.

అతని మనోగతభావాలను పట్టించుకునే స్థితిలో లేదు హేమంత. ఎంత విడాకులిచ్చేసినా చనిపోయిన వ్యక్తితో తను ఏడాది పాటు గడిపింది. సహజీవనం... అంటే పగలూ రేయీ అతన్తో గడిపింది. భావాలూ, ఉద్వేగాలూ పంచుకుంది. ఆ తర్వాతే స్పర్థలొచ్చాయి. విడిపోయారు. పాపని అతనివ్వలేదు. కోర్టు చుట్టూ తిరగలేక మనసు రాయి చేసుకుంది. కూతుర్నివైపు దారి మూసుకుపోయి మళ్ళీ ఇలా తెర్చుకుంది. ఇదిగో, ఈ ఉత్తరం! గుండెల్లో అలజడిని రేపుతూ వచ్చింది.

'ఐతే ఏమంటావు?' ఉత్తరాన్ని టేబుల్ మీద పడేస్తూ కటువుగా అడిగేడు భార్గవ. అతనికి భార్య కష్టసుఖాలు పట్టవు. భార్యాభర్తలిద్దరికీ మధ్య అగాధమంత దూరం.

'వెళ్ళి తీసుకొస్తాను'

హేమంత మాటలు వినగానే అతను విసురుగా కుర్చీ నెట్టేసి లేచాడు.

'నీకు భర్త అవసరం. నా పిల్లలకి తల్లి అవసరం. మన మధ్యనున్న పెళ్ళి ఒప్పందం. ఇంతే!' అన్నాడు.

అప్పటిగ్గానీ అతనికి కోపం వచ్చిందని గుర్తించలేదు హేమంత. తెల్లబోయింది. ఇలాంటప్పుడు కోపాలూ పంతాలూనా?' అంటే దాన్నిలా దిక్కులేనిదాన్లా వదిలెయ్యమంటావా?' అడిగింది.

'జవాబు చెప్పాల్సిన అవసరం నాకు లేదు'

'కానీ దానికోదారి చూపించాల్సిన బాధ్యత నాకుంది'

'ఐతే నీ దారి నువ్వు చూసుకో. ఐనా ఒకసారి దారి తప్పిన దానివి రెండోసారి ప్రాబ్లమేం వుండదులే' వెటకారంగా అన్నాడతను.

అకారణంగా దాచిపెట్టి చెంప మీద కొట్టినట్టయింది. ఇలా జరుగుతుందని తను మాత్రం అనుకుందా? అనుకోని సమస్యలు ఎదురైనప్పుడు అండగా నిలబడి పరిష్కారం వెతకడంలో సాయపడకుండా ఇంత మీన్‌గా ప్రవర్తిస్తాడేంటి? ప్రియ ఎవరు? తన కూతురు. తన శరీరంలోంచే ఉద్భవించి, తనకి కొంత ఆనందాన్నిచ్చి, అనిర్వచనీయమైన అనుభూతిని పంచిచ్చిన తొలి సంతానం. అతనికి అతని పిల్లలెంతో తనకి అదీ అంతే. అతని పిల్లల్ని తను తల్లై లాలిస్తోంది. మరి ప్రియ భార్గవకేం కాకపోవటమేమిటి?

తామేం సుఖాలని పంచుకోవడానికని పెళ్ళి చేసుకోలేదు. ఇద్దరూ కష్టంలో వున్నారు కాబట్టి ఒకరికొకరు తోడౌతారనుకున్నారు. దానికితను విపరీతార్థాలు తీస్తాడేంటి? ఆలోచిస్తున్న కొద్దీ ఆమె గుండె గాయం లోతెక్కుతోంది. అప్పుడు ప్రియ తండ్రీ! ఇప్పుడితను! ఆడవాళ్ళ మనసుని అర్థం చేసుకోరెందుకని ఈ మగవాళ్ళు?

భార్గవ ఇష్టాయిష్టాలని గానీ, అహం, అభిజాత్యాలని గానీ పట్టించుకోదల్చుకోలేదు హేమంత. జర్నీబేగ్‌లో జత బట్టలు పడేసుకుని బయల్దేరింది.

'అమ్మా! ఊరెళ్తున్నావా? మళ్ళీ ఎప్పుడొస్తావు?' అని భార్గవ చిన్నకూతురు, ఏడేళ్ళది బేలగా అడిగినప్పుడు మాత్రం కన్నీళ్ళాపుకోలేకపోయింది.

తన కోసం ప్రియ అంతే ఆరాటంగా ఎదురుచూస్తుంటుందని గుర్తొచ్చి ఆ పిల్లని గుండెకి హత్తుకుని బావురుమంది.

'ఛ... ఏడుపుగొట్టుగోల. కష్టాలన్నీ తీర్చి సుఖంగా బతకమని దేవుడు వరమిచ్చినా కొంతమందికి సుఖపడే రాత వుండదు...' విసురుగా కూతుర్ని ఆమె చేతుల్లోంచీ లాక్కుని అక్కణ్ణుంచీ వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ పిల్ల 'అమ్మా! అమ్మా!' అని ఏడుస్తుంటే-

'ఎవరే నీకు అమ్మ? మీ అమ్మెప్పుడో చచ్చిపోయింది. ఆ మాట ఎత్తావంటే వీపు చీరేస్తాను' అని అరిచాడు.

సుదీర్ఘంగా విశ్వసించి ఇంట్లోంచీ కదిలింది హేమంత.

★ ★ ★

హేమంత అటు వెళ్ళగానే ఆమె తండ్రికి ఫోన్ చేశాడు భార్గవ. ఉత్తరం సంగతి, తనొద్దన్నా వినకుండా ప్రియని తీసుకురావడానికి హేమంత వెళ్ళిన వైనమూ చెప్పాడు.

'ఏంటీ? సూర్యనారాయణ చచ్చిపోయాడా?' ప్రాన్పడిపోయి అడిగాడు హేమంత తండ్రి. తండ్రిని కోల్పోయి, ఆదరించే దిక్కులేక మనవరాలక్కడ ఒక్కర్తీ ఎలా ఉందోనన్న బాధ పెద్దపెట్టుని ఆయన్ని ఆవహించింది. హేమంత వెళ్ళిందన్న వార్తతో కొంత వూరట... అంతలోనే దాని పరిణామాలెలా ఉంటాయోనన్న భయం వెంటవెంటనే కలిగాయి.

తెగతెంపులు చేసుకున్న మనుషుల కోసం వీళ్ళెందుకింత తెగ బాధపడిపోతున్నారో అర్థమవలేదు భార్గవకి.

'నేను చెప్తున్నది చచ్చిపోయిన మనిషి గురించీ కాదు. బతికున్న నా గురించి. మీ కూతురసలు ఏ ఉద్దేశంతో నా మాట లక్ష్యపెట్టకుండా వెళ్ళింది? మా పెళ్ళి మాటలప్పుడు మీరేం చెప్పారు? ఆ మొదటి పెళ్ళికి సంబంధించిన జోక్యం ఏదీ వుండదన్నారు. ఇప్పుడిలా? ఛఛ... మాట నిలకడలేని మనుషులు' అన్నాడు.

'అంతంత మాటలు దేనికి భార్గవా? హేమంత రాగానే అందరం కలిసి ఏం చెయ్యాలో ఆలోచిద్దాం. నిన్ను బాధపెట్టేలా ఏదీ నిర్ణయింపబడదని నేను మాటిస్తున్నాను' అని ఫోన్ పెట్టేశాడాయన.

భార్గవకి కొంత ఉపశమనం కలిగింది.

★ ★ ★

ప్రియనీ, ప్రియకి రావల్సిన డబ్బునీ తీసుకుని పుట్టింటికి వచ్చింది హేమంత. తండ్రి ఆస్తిలో ఆ పిల్లకి రావాల్సిన వాటా కూడా ఇచ్చేస్తామన్నారు. డబ్బుతో అన్ని సమస్యలూ పరిష్కారం కావు. సూర్యనారాయణ చనిపోవటమే పెద్ద షాక్ హేమంతకి. అంటే అతన్నింకా మర్చిపోలేదని కాదు. అతని అర్థాంతరపు చావు వల్ల ప్రియ తన దగ్గరకి చేరటం. డైవోర్సు తీసుకున్నాక ఎన్నో ఏళ్ళు వొంటరిగా అలమటించింది తను. తల్లీ తండ్రీ తనకి అండగా వున్నా, భర్తా కూతురూ వుండీ లేకపోవడం చాలా బాధ కలిగించేది. పరిచయస్తుల ద్వారా భార్గవ మేచ్ వచ్చింది. తనకంటూ ఓ ఇల్లు ఏర్పడిందని సంతోషపడింది. సెటిలవ్వబోతూ వుంటే ఈ సంఘటన జరిగింది. భార్గవ ఈ విషయంలో ఎలాంటి సహకారమూ ఇవ్వడు. మళ్ళీ ఇక్కడ కూడా వైఫల్యమేనా?

'నువ్వెళ్ళగానే భార్గవ నాకు ఫోన్ చేసాడు హేమంతా!' తండ్రి అన్నాడు.

'ఏమన్నాడు?' ఆతృతగా అడిగింది.

'నువ్వక్కడికి వెళ్ళే ముందు ఇద్దరూ పోట్లాడుకున్నారా?'

'పోట్లాటంటూ ఏమీ లేదు. లెటర్ చూపించాను. ఏం చేద్దామని అడిగే అవకాశం నాకివ్వలేదు. ఔట్‌రైట్‌గా వెళ్ళద్దనేశాడు. వెళ్ళకుండా ఎలా? ప్రియ పొజిషనేంటి?'

'అతనికి బాగా కోపం వచ్చిందనుకుంటాను. మరిప్పుడేం చేద్దామమ్మా?' 'అదే నాకూ అర్థమవడంలేదు' నిస్పృహయంగా అందామె.

'దాన్నిక్కడొదిలేసి నువ్వతని దగ్గరికి వెళ్ళిపోవే. మాకు మాత్రం బాధ్యతలేం ఉన్నాయి?

మేం పెంచి పెద్ద చేస్తాం. మధ్యలో నువ్వొచ్చి చూసి వెళ్తువుగాని' అంది హేమంత తల్లి.

'కానీ నేను భార్గవ పిల్లల్ని కన్నపిల్లల్లా చూసుకుంటున్నానమ్మా' మనసు కష్టపెట్టుకుంటూ అంది హేమంత.

'పట్టులేనిచోట స్థానం కోసం ప్రాకులాడటం దేనికి? అది అతనిల్లు. అతని పిల్లలూ వాళ్ళ మధ్య ఇదెక్కడ ఇముడుతుంది? కించపాటుతో అదీ దాని కోసం అతనితో ఘర్షణపడ్తా నువ్వు... ఇందుకోసమే మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకున్నావా నువ్వు? ప్రియకి మా దగ్గర ఏ లోటూ జరగదు. దర్జాగా పెరుగుతుంది. నువ్వేం దిగులు పెట్టుకోకు' మందలించాడు తండ్రి.

'చూద్దాం' అంది అక్కణ్ణుంచీ వెళ్ళిపోతూ.

★ ★ ★

'అప్పటికి మూడు రోజులైంది హేమంత వెళ్ళి. ఆమె దగ్గర్నుంచీ ఏ సమాచారం లేదు. వెళ్ళి కూతుర్ని తీసుకొచ్చిందా? అక్కడే వుందా ఇంకా? పిల్లలు అస్తమానూ అడుగుతున్నారు. అమ్మెప్పుడొస్తుందని. కనీసం ఫోనేనా చెయ్యొచ్చుగా ఏం జరిగిందో, ఎప్పటికి తిరిగొస్తుందో' చిరచిరగా అనుకున్నాడు.

★ ★ ★

భార్గవ దగ్గరికి తిరిగి వెళ్ళటం గురించి ఎటూ ఒక నిర్ణయానికి రాలేకపోతోంది హేమంత. ప్రియ తండ్రి కోసం బెంగపెట్టుకుంది. నిద్రలో కూడా ఏడుస్తోంది. ఆమెకి తల్లి దగ్గరగానీ అమ్మమ్మా తాతయ్యల దగ్గరగానీ చనువు లేదు. అంతా కొత్తకొత్తగా బెరుగ్గా ఉంది. తమ్ముడూ, చెల్లీ గుర్తొస్తున్నారు. ఆటల్లో పడితే కొంత బాధ మర్చిపోతుందనుకుంటే తోటిపిల్లలెవరూ లేరు. అలాంటి పిల్లని వదిలేసి తన దారిన తనెలా వెళ్ళిపోవాలో అర్థంకావటంలేదు హేమంతకి. పరిస్థితిని చూసి ఆమె తల్లిదండ్రులు కూడా ఏమీ అనలేకపోతున్నారు.

భార్గవకి ఫోన్ చేసి మాట్లాడాలనీ, సింధు గురించి అడగాలనీ ఎంతగానో అనిపించినా అతని కటుత్వం గుర్తొచ్చి ఆ పని చెయ్యడానికి అహం అడ్డొస్తోంది హేమంతకి.

★ ★ ★

అహం...

మనిషిని శాసించేదీ, యుక్తాయుక్త వివేచన గానీ న్యాయాన్యాయాల విచక్షణ గానీ లేకుండా అతని అంతర్, బహిర్ దృక్పథాలకి అడ్డం పడేదీ అదే. దాన్ని జయించలేక పోతున్నాడు భార్గవ.

హేమంత కూతుర్నొదిలేసి ఆమెంతట ఆమెగా తన దగ్గరికి రావాలని అతని ఆకాంక్ష. రాకేం చేస్తుందనే దిలాసా.

'నాన్నా! అమ్మ ఇంకా ఎప్పుడొస్తుంది?' చిన్నకూతురు సింధు వచ్చి అతని వొళ్ళో కూర్చుంటూ అడిగింది.

ఇప్పటికా పిల్ల ఆ ప్రశ్నని ఎన్నిసార్లడిగిందో. ఆ పిల్ల చిన్ని బుర్రలో అనుమానం. వెళ్తూ ఏడ్చింది హేమంత. అంటే అమ్మకి కోపం వచ్చిందేమో! ఇంక తిరిగిరాదేమోనని భయపడ్తోంది.

'వస్తుంది' ఎటో చూస్తూ అన్నాడు భార్గవ.

'రాదేమో' అంది సింధు.

ఆ జవాబుకి తెల్లబోయాడు భార్గవ. అతని అంతరాంతరాలలో కూడా ఆ అనుమానం ఉంది. అంత తేలిగ్గా తనతో బంధాన్ని విచ్ఛిన్నం చేసుకుంటుందా అనే అపనమ్మకం... ఒకసారి అలవాటైంది కదా అనే అవహేళన... ఆమె కూతురు తిరిగొచ్చింది కదాననే ఆధారం... అన్నీ ఒకదాని వెనుక ఒకటి పుట్టుకొచ్చి. ఒక్కక్షణంపాటు తను సర్వం కోల్పోయిన భావన కలిగింది.

'ఎందుకు రాదు, వస్తుంది' అందామనుకున్నాడు గానీ అనలేకపోయాడు.

'నాన్నా! అమ్మ రాదు. కోపం వచ్చింది' అంది సింధు.

'ఎందుకు కోపం?'

'ఆ రోజు నువ్వు కోప్పడ్డావుగా?'

'తప్పుచేస్తే కోప్పడరా?'

'అమ్మ తప్పు చెయ్యదు' స్థిరంగా వుంది సింధు గొంతు.

అమ్మ తప్పు చెయ్యదని ఎంత నమ్మకం ఆ గొంతులో! నిజమే. జరిగినదాంట్లో హేమంత తప్పేం లేదు. అమ్మగా ఆమె ఏ తప్పూ చెయ్యలేదు. కానీ తన భార్యగా మాత్రం ఆమె చేసింది తప్పే.

'వెళ్ళి తీసుకొచ్చేద్దాం నాన్నా!' అంది సింధు.

నిజమే! ఆమె లేకుండా ఎంతకాలం? వెంటనే వచ్చెయ్యమనాలి. మరి ప్రియ విషయం? అదీ తేలిపోతుంది. దృఢ నిశ్చయంతో లేచి నిల్చున్నాడు భార్గవ.

'అమ్మ దగ్గరికెళ్దాం' అన్నాడు.

పిల్లలిద్దరి ముఖాలూ వికసించాయి. వెయ్యి వోల్టుల బల్బుల్లా వెలిగాయి. తమకేమీ కాని వ్యక్తిపట్ల వాళ్ళు పెంచుకున్న అనుబంధం అతనికి విస్మయాన్ని కలిగించింది. వీళ్ళకే ఇలా వుంటే అమ్మని వదులుకోవడానికి ప్రియ వప్పుకుంటుందా?

ఆలోచిస్తున్న కొద్దీ ప్రియ తనకీ హేమంతకీ మధ్య అడ్డంకిలాగా తన పిల్లలకి ప్రత్యర్థిలాగా అనిపించి ఇదేదో అమీతుమీ తేల్చుకోవల్సిన విషయమేననిపించింది. ఊరుకుంటే కూతురితోటే వుండిపోతుందేమో! పిల్లలు చకచక తయారై వచ్చారు. భార్గవ ఇల్లు లాక్ చేశాడు.

★ ★ ★

కారిడార్లో కూర్చుని ప్రియకి అన్నం పెడ్తోంది హేమంత. ఆ పిల్ల తిననని మొండికేస్తోంది.

'అన్నం తినకపోతే ఎలా బతుకుతావే? ఒక్క రెండు ముద్దలు తినమ్మా' అని బతిమాల్తోంది హేమంత.

'నాకు... నాన్న కావాలమ్మా!' బావురుమంది ప్రియ. హేమంత అరచేత్తో నుదురుకొట్టుకుంది. 'బతికుండీ సాధించాడు. చచ్చీ సాధిస్తున్నాడు కదే ఆ మహానుభావుడు. చచ్చిన మనిషిని నేనెక్కణ్ణుంచీ తీసుకురానే?' నిస్సహాయంగా అంది.

'చిన్నపిల్లతో అవేం మాటలు హేమూ? నువ్వులే. నేను పెడ్తాను... ప్రియ చాలా మంచిది. నేను చెప్తే వింటుంది కదూ?' అంటూ లోపల్నుంచీ వచ్చిన హేమంత తల్లి సరిగ్గా అప్పుడే గేటు ముందు ఆటో ఆగటం చూసి అక్కడే నిలబడిపోయింది.

భార్గవ పిల్లల్తో దిగడం చూసి ఆవిడకి పెద్ద బరువు తలమీంచీ దిగినట్టైంది. హేమంత ఎటూ నిర్ణయించుకో లేకపోతోంది. ఇప్పుడిక సమస్య దానంతట అదే పరిష్కార మౌతుందనుకుంది.

సింధు ఆవిడని చూసి హుషారుగా పరిగెత్తుకు వస్తూ-

'అమ్మమ్మ గారండోయ్! మేం వచ్చేశాం. అమ్మని తీసికెళ్ళి పోతాం' అంది. హేమంతని వెనక నుంచే సుడిగాలిలా చుట్టెయ్యబోతూ ప్రియని చూసి ఆగిపోయింది. ఆ పిల్ల కళ్ళల్లో సంకోచం... కుతూహలం. కళ్ళతో భావాలని భలే పలికిస్తుంది.

హేమంత ఓ చేత్తో ఆ పిల్లని దగ్గరికి తీసుకుంటూ తిరిగి చూసింది. మెట్లెక్కి వస్తున్నాడు భార్గవ. అతని చూపులు హేమంతని స్పృశించి, ప్రియ మీద నిలిచాయి.

ప్రియ!

తమ ఉమ్మడి శత్రువు. హేమంతని తమకి దూరం చెయ్యాలని చూస్తున్న ప్రత్యర్థి!

ఎనిమిదేళ్ళ అస్థిపంజరం లాంటి ఆమెని చూసి తన ఆలోచనలకి తనకే సిగ్గేసింది. ఎంత మీన్‌గా ఆలోచించాడు తను ఇంత చిన్నపిల్ల గురించి!

మనసు దయ్యాలమర్రి. ప్రతి చిన్న ఊహా దెయ్యపు పిల్లలా భ్రమ కలిగిస్తుంది. తను ప్రియ విషయంలో ఏవేవో వూహించుకున్నాడు. వాస్తవాధారం లేని ఆ ఊహలు భయాన్ని కలిగించాయి.

కానీ-

ఏడాది క్రితం సింధు సరిగ్గా ఇదే స్థితిలో వుండేది. అమ్మ కావాలని ఏడ్చేది. అమ్మ చచ్చిపోయిందని ఇంక తిరిగి రాదనీ ఎన్ని విధాలుగా చెప్పినా గ్రహించేది కాదు. అమ్మని వెతుక్కుంటూ తను కూడా వెళ్ళిపోతుందేమోనన్న భయంతో నిలువునా వణికిపోయేవాడు.

హేమంత సింధుకి అమ్మై లాలించింది. కన్నతల్లిని మరిపించింది.

అప్పుడు సింధు.

ఇప్పుడు ప్రియ.

రోజులు బాగా మారిపోయాయి. అర్థాంతర చావులూ అల్పాయుష్షులూ పెరిగాయి. పిల్లలు పెద్దయేదాకా అమ్మ లాలనా నాన్న రక్షణా కావాలి. మనసు పుష్పక విమానం లాంటిది. ఎందరికేనా చోటిస్తుంది. కావాలనుకోవడంలోనే అంతా ఇమిడి ఉంది.

తను హేమంతని ఆమె ఇష్టానికి వ్యతిరేకంగా ప్రియ నుంచీ దూరంగా లాక్కుపోవచ్చు. ఒకసారి పెళ్ళి ఫెయిలైన వ్యక్తి గాబట్టి ఇంకోసారి ఆమె రిస్కు తీసుకోకపోవచ్చు. కానీ మనసుని ఇక్కడొదిలేసి వస్తుంది. దాంతోపాటే ఆమెలోని చైతన్యం కూడా. అప్పుడు తనతో వచ్చేది ఆమె ఛాయ మాత్రమే! తనకేం కావాలో నిర్ణయించుకోవల్సింది ఇప్పటికీ తనే!

వెళ్ళి హేమంత పక్కన కూర్చున్నాడు.

'అదేంటి, కింద కూర్చున్నారు? కుర్చీ తెస్తాను' లేవబోయింది హేమంత కంగారుగా. లేవకుండా ఆమెని మోచేతి దగ్గర పట్టుకుని ఆపాడు.

అప్పటికే సింధు ప్రియని పరిచయం చేసుకుంది. తన దగ్గర ఏమేం బొమ్మలున్నాయో చెప్తోంది.

తన దగ్గరొచ్చి కూర్చున్న భార్గవని చూసి ప్రియ బిడియపడి తల్లి భుజం చాటుకి నక్కింది.

'నేను సింధూ వాళ్ళ డాడీని. నీకిష్టమైతే నువ్వూ అలాగే పిలవచ్చు' అన్నాడతను.

మీలో ఇంత మార్పు! అన్నట్టు విస్మయంగా చూసింది హేమంత.

'మొదటి పెళ్ళి కెమికల్ ఈక్వేషనైతే రెండో పెళ్ళి మేథమెటికల్ ఈక్వేషన్. సబ్‌స్టిట్యూట్లతోపాటు కోఎఫిషెంట్లు తప్పవు' అన్నాడు భార్గవ.

'మీ మాటలూ, కోపతాపాలూ నాకెప్పుడూ అర్థంకావు' అంది హేమంత.

'మనింటికి వెళ్దాం పదండి' అన్నాడతను.

'ఈ మాట ఆ రోజే చెప్పి వుంటే నాకింత టెన్షనుండేది కాదుగా? ఒక్కర్తినీ ఎంత నలిగిపోయానో తెలుసా?' చిరుకోపంగా అడిగింది.

'సారీ!' నిజాయితీగా అన్నాడతను.

హేమంత ప్రయాణపు ఏర్పాట్లు చెయ్యటానికి వెళ్ళింది. భార్గవ మనసిప్పుడు చాలా ప్రశాంతంగా ఉంది. తెంచుకోవటంలో లేని ఆనందం పెంచుకోవటంలోనూ పంచుకోవటంలోనూ కనిపించింది. ★